

pedraforca

agrupació excursionista

Butlletí número 465; gener-febrer-març 2013

**AGRUPACIÓ
EXCURSIONISTA
PEDRAFORCA**

Sant Sever n. 2, 1er
08002 Barcelona
T. 93 302 62 53
www.aepedraforca.cat
aepedraforca@gmail.com

JUNTA DIRECTIVA

President: Julià Sánchez
Sots president: Sergi Font
Secretari: Patrícia Rovira
Tresorer: Julià Sánchez
Pres. secció espeleologia:
Jordi Roca
Pres. secc. esquí: Sergi Font

Vocals:

Eduard Mitjà (muntanya)
Juli Arrufat (sortides dimecres)
Antoni Alcalà (marxes)
Josep Bellmunt
Jordi Roca (local social)

Coordinador activitats:

Sergi Font

Responsable material:

Sergi Font

**COORDINACIÓ
I REDACCIÓ BUTLLETÍ**

Pau Manzanal
Conxita Sauret

ADMINISTRACIÓ I WEB

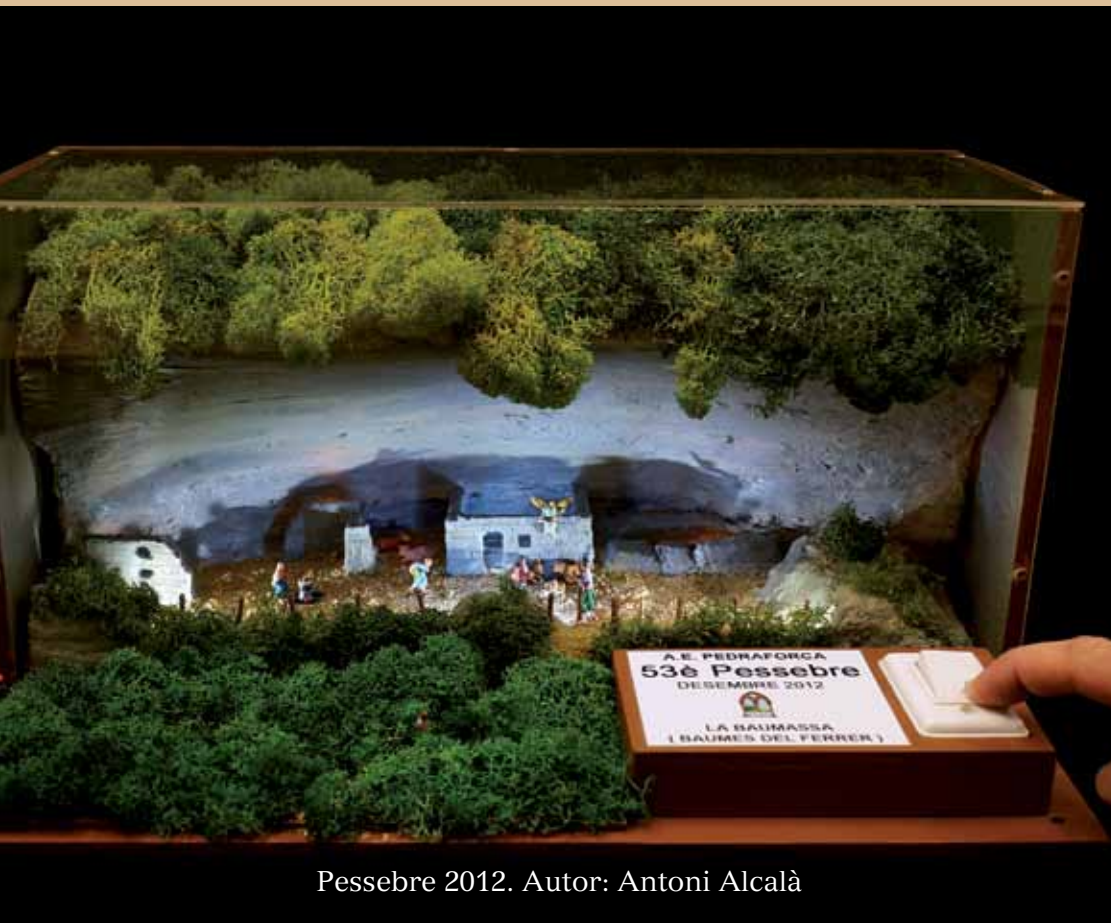
Anna Huguet

Publicació sense finalitat lucrativa
Dipòsit legal: B18425-1961
Núm tirada: 325 exemplars

Fa un temps que vaig passar a ser membre de la Junta del Pedra. Ja comença a fer uns anys que sóc sòcia del Pedra, del GEP i d'esquí. M'agrada passar pel local social i trobar-me la gent de sempre. I m'agrada llegir el butlletí amb fotos i cròniques de sortides i viatges dels socis. I m'agrada rebre la circular mensual (electrònica) on veig tot el que passarà les properes setmanes. I gaudeixo molt amb el curs d'esquí de muntanya que organitza la secció d'esquí. I ens ho passem bé preparant les sortides d'espeleo, ara ja pensant en iniciar les noves generacions, que van tenint edat suficient per passar de coves a baixar cordes.

I quan em pregunten perquè ho faig, la meua resposta és ben orgullosa: sóc del Pedra, una agrupació excursionista de prop de 90 anys que em va introduir en tot aquest món a fons. I jo, com altres, faré el que estigui a les meves mans perquè els nous temps no acabin amb tradicions com les de sempre. La gent se'n va de Barcelona, i el Pedra segueix allà, i hem de trobar la manera d'adaptar-lo als nous i seguir per als de sempre. Per això seguim batallant pel refugi, organitzant activitats conjuntament amb altres grups com ara el Pirenaic i pensant noves propostes per mantenir i impulsar la nostra agrupació. Són temps de canvi. Totes les propostes dels socis i sòcies seran benvingudes!

Patricia Rovira

Pessebre 2012. Autor: Antoni Alcalà

Foto portada: Cresta dels Besiberris (Jordi Mas)

Participació del CEP en la 46a marxa social de l'Agrupació Excursionista Pedraforca

El dia 28 d'octubre es va celebrar la 46a Marxa Social de l'Agrupació Excursionista Pedraforca, que s'organitza cada dos anys i que, en aquesta ocasió, es va desenvolupar en els entorns de la població de Vidrà i en la modalitat de regularitat autocontrolada.

Així, els més de vint equips participants formats per parelles varen haver de seguir un recorregut, d'unes 2 hores i escaig, al llarg del qual es trobaven situats quatre controls de neutralització i 3 controls de regularitat. El CEP hi va estar representat amb un equip format pels socis Oriol Bonàs i Carme Vidal, que van quedar classificats en quarta posició.

El recorregut va ser curiosament escollit per facilitar la participació de tot tipus i nivells de caminadors, dels més petits als més grans i, de passada, per gaudir de la bellesa de l'entorn i d'alguns racons molt curiosos i poc coneguts. En aquest sentit, cal destacar la localització dels punts de control a la carena dels Cremallons per contemplar, des d'un lloc enlairat, vistes de les masies i serres dels entorns i del punt situat al lloc anomenat l'Hort de Getsemaní, un clos envoltat per formacions rocoses amb restes d'edificacions adossades a les balmes de pedra, i tot cobert de manera ben capritxosa per la vegetació, que creava un efecte de conjunt d'enigmàtica bellesa.

També hi va haver temps per a l'experiència gastronòmica, començant per les coques del forn de Vidrà, passant pels entrepans i la beguda dels punts d'avituallament i fins al dinar final de germanor que, malgrat el fred intens de la jornada, es va poder celebrar a l'aire lliure un cop arribats tots els equips i fets els recomptes dels temps assolits per determinar l'equip guanyador.

Cal, doncs, felicitar l'AEP per l'excel·lent organització de l'activitat i agrair-los la càlida acollida de l'equip participant del CEP. Esperem que les col·laboracions entre els dos clubs s'incrementin i permetin als socis de les dues entitats compartir moltes més experiències tan gratificants com aquesta.

Carme Vidal i Oriol Bonàs

Matinal Urban BTT: Barcelona - Cornellà - El Prat - Delta del Llobregat (7 octubre 2012)

Un recorregut totalment pla sortint de Cornellà i al costat del riu fins al Delta del Llobregat. Una via ciclable que surt de Martorell i arriba fins al mar.

Descoberta d'un recorregut molt a prop per molts i molt desconegut. Ideal per passar el típic matí de diumenge. Sortida LowCost ideal crisis, en moments excepcionals, calen sortides excepcionals.

Recorregut: Un apassionant recorregut de 20 km en total.

Sortim a prop del Camp del RD Espanyol. El lloc de trobada va ser al parking del Club de Tennis Delfos. Pels que van venir directament amb la bicicleta es podia agafar el TRAMbaix o la línia R1 o R4 baixant a l'estació de Cornellà centre i en 3min ja s'arribava al punt de trobada.

Passem per la via ciclable vorejant el riu Llobregat, (Magatzem Logístic de la Nissan). Després passem per la bonica població del Prat de Llobregat. Una vegada allà, ens endinsem pel camí dels horts del Prat (antic projecte Eurovegas) i continuem cap a l'espai protegit Estany de Cal Tet i Estany de Ca l'Asana directament fins al mar. Paradeta per fer pic-nic i dinar.

Vam visitar els edificis dels "Carrabiners" i "El semàfor" i ens vam fer un munt de fotos amb un sol de tarda preciós i amb la platja del Prat com a fons panoràmic.

Després fem recorregut de tornada fins al lloc de trobada.

Cada 5 min. ens passaven per sobre els avions que aterren a l'aeroport i entremig vam gaudir d'una fauna protegida sobretot d'ocells. Recorregut ideal per ornitòlegs i apassionats de l'aeronàutica.

El semàfor del Prat

Ens vam aplegar una seixantena de participants, menuts i grans, i vam gaudir d'una tarda molt agradable. Un recorregut tranquil, proper a la ciutat però amb un entorn natural immillorable. Un camí adequat sense desnivells al costat del riu Llobregat passant entre els camps de conreu del Baix Llobregat i arribant a la platja de Prat on vam poder visitar els emblemàtics edificis del "Semàfor" i dels "Carrabiners". Es tracta dels únics vestigis d'arquitectura militar que queden al Prat.

La caserna de Carrabiners s'ha fet accessible i forma part ara d'un itinerari històric i natural per la zona, mentre que l'edifici del Semàfor acull un mirador elevat per contemplar l'entorn, al qual s'hi accedeix a través d'una passera elevada de fusta.

El "Semàfor" va ser construït el 1887 amb l'objectiu de regular el trànsit marítim per la costa i reduir el nombre d'accidents. Això s'aconseguia mitjançant la instal·lació d'uns semàfors dotats d'uns telègrafs òptics que, seguint un codi preestablert, permetien la comunicació amb els vaixells que navegaven per la costa.

Els carrabiners arribaren al Prat, com a cos de vigilància, el 1830 i s'hi van estar fins a la dissolució del cos, després de la Guerra Civil. Tenien com a principal ocupació la lluita contra el contraban, però també van participar activament en el salvament de vaixells, i, més tard, d'avions. A la caserna hi vivien els carrabiners i les seves famílies.

Us recomano aquesta sortida sigui a peu o en BTT, un matí o una tarda de tardor o d'estiu... Un entorn magnífic a prop de la ciutat.

Ester Blanch

Una mica més d'història - Besiberris (juliol 1985)

Aquest era el meu segon intent d'ascensió en aquest massís. El primer es va esguerrar per culpa de les inclemències meteorològiques ja fa un temps.

A la seu de l'Agrupació, tot fent tertúlia amb els amics, vaig comentar aquest fet, sobretot amb en Ramon Figuerola i també amb en Pere Bonilla, i a la poca estona de la conversa, ens varem anar animant i aviat ens posàrem d'acord per fer la sortida.

Sortim tots tres amb el "127" del Ramon, un dissabte de bon matí. Arribem cap al migdia a l'aparcament de la presa de Cavallers. Ens equipem i marxem fins a la Pleta de Riu Malo on fem una parada per dinar i després remuntem pel camí del Barranc de Rio Malo fins és el nostre objectiu. Hi arribem una estona més tard, ja que hi ha una forta pujada que ens fa suar de valent.

La tarda és excel·lent. Gaudim d'una bona posta de sol i tot fa pensar que l'endemà el temps ens acompanyarà, tal com ha estat avui.

Efectivament, ens llevem d'hora i podem comprovar que el dia és magnífic, i mentre ens estem preparant per marxar, lamentablement l'amic Pere ens comunica que no es troba en les millors condicions físiques per efectuar la ruta.

En Ramon i jo, després de rumiar-nos-ho una mica, decidim marxar igualment, doncs seria una veritable llàstima no aprofitar la jornada. Quedem amb en Pere que ell anirà baixant

Pujant Besiberris Nord

tranquil·lament i ens trobarem a la pleta.

Als voltants de les 7 del matí, sortim nosaltres dos del refugi per anar a cercar el primer objectiu: el Besiberri Nord (3014m). Baixem un tram, primer arran de muralla; després per canaletes i terrasses, a trossos fitats. Anem remuntant fins una mena de diedre que porta gairebé directament al cim.

Ens hi estem una bona estona per esmorzar, i després amb precaució baixem fins a la bretxa Jaume Oliveres (I i II) amb roca força descomposta, cosa que anirem trobant en tot el recorregut.

Dalt de Besiberri Nord 3.014 m

Des d'aquest punt es presenta una cresta que en bona part podem esquivar per una "vira" per la dreta, i després ja en vistes a la propera bretxa Salles, que és un profund trau que cal rapelar en dues etapes. El primer rapel d'uns 5 m. va a parar al damunt d'un bloc encastat i lleugerament inclinat per un cantó. Quan volem recuperar la corda, aquesta s'ens queda trabada i per molt que la sacsegem, no hi ha manera de recuperar-la.

En Ramon es vol enflar, però no hi arriba i jo li suggereixo que es posi damunt de les meves espatlles, i així ho fem. Com que encara no n'hi ha prou, m'apuntalo bé a la paret i l'aixeco agafant-lo per les botes tant amunt com puc. Sort que ell és de pes lleuger. Després de lluitar-hi una estona, aconseguim alliberar-la i respirem tranquils.

Sense perdre més temps efectuem el segon rapel d'uns 12 ò 15 m que porta a la bretxa. La baixada és per una placa bastant polida. Si s'hagués de fer al revés, seria com a mínim un IV ò potser més i tot.

Des de la bretxa, escalem un diedre de III per crestes fins l'avantcim, i després sense cap dificultat arribem al Besiberri Central (3003m).

Bretxa Besiberri Sud

La baixada a la bretxa Trescazes és molt fàcil, ja que a trossos té aspecte d'una escalinata mig trencada. Des d'aquest punt, el Besiberri Sud, presenta una muralla que cal flanquejar per la banda est on hi ha una congesta de neu gairebé arran de rimaia fins arribar a sota mateix. Escalem una mena de canal que ratlla la paret de dalt a baix (III) i porta al cim del Besiberri Sud (3030 m).

La baixada fins al coll és més fàcil (I i II) i la pujada al Comoloforno (3033 m) és de la mateixa dificultat.

Hem arribat al final de la ruta. Són quarts de tres de la tarda i la punta que queda, la Celestín Passet (3002 m), la deixem per una altra ocasió. Amb el que hem fet, ja ens donem per satisfets.

Retornem al coll i seguim baixant, primer per tartera i després per rampes i replans herbats, i alguna que altra congesta de neu. Ja a l'indret anomenat Mala Vesina, anem baixant ràpidament fins arribar a l'encreuament amb el camí del Barranc de Riu Malo, més avall del llac. Fem via fins a la pleta del mateix nom.

Són als voltants de les 6 de la tarda. Aquí ens retrobem amb l'amic Pere, que afortunadament s'ha anat recuperant del malestar que que tenia al matí. També ens trobem amb dos xicots que al començament de la ruta ens anaven seguint, encara que de lluny, i que han abandonat a mitja cresta.

Tots plegats, fem una bona parada i comentem la jornada que ha estat bastant "durilla", almenys per mi, sobretot en el moment que ens ha tocat fer de castellers, amb el Ramon d'anxaneta, barallant-se amb la corda.

Com que s'ha fet tard, anem marxant cap al cotxe, i retornem a Barcelona sense més incidents, ja força tard.

Amb aquest escrit, voldria retre el meu senzill i sincer homenatge a l'amic Ramon, el qual va patir un accident de conseqüències fatals, a la Serra de Guara, un temps després d'aquesta sortida.

Amic Ramon: Allà on siguis pots estar segur que els companys que et vàrem conèixer, et tindrem sempre en la memòria.

Jordi Mas

Comoloformo 3.033 m

L'Alt Gaià, entre la Segarra i el Camp (Conca de Barberà)

Aquest itinerari en el seu començament ens duu pel congost del riu Gaià, aigües avall, per tot seguit ascendir sobre les cingleres que encaixen el riu.

A continuació per replans enlairats passarem pel castell de Saburella, i amunt a la serra de Selmella. Des de les restes del seu castell, una vista fins la Mediterrània. El lloc de Vallespinosa, paratge amagat de serenor intensa.

Castell de Saburella

A Santa Perpètua hi podem fer cap per Santa Coloma de Queralt, o per Querol i Esblada. L'itinerari transcorre per la riba esquerra del Gaià fins el molí de Seguer. Més avall la vall s'eixampla i apareix Seguer amb el seu castell. Voregem uns conreus i sortim a un pla ombrejat per un gros pi. Un edifici enrunat, dit la Fàbrica, vell molí, resta dessota nostre. Una mica més lluny el molí de Seguer resta dempeus. Creuarem el Gaià i ens endinsarem en la pineda de l'altra riba.

Arribem aviat a una trifurcació al final d'una pujadeta. Prenem el tren-call del mig, per tot seguit agafar-ne un altre que per l'esquerra mena al mas de Cal Corralet. Pel darrera del casalot de Cal Corralet es creua una feixa i amunt fins a la pista de mas Baldric. Continuarem a la dreta

Sta Perpètua de Gaià

fins al mas Baldric, una vegada a la propietat ens acostarem a la cinclera per veure el Gorg Negre, el Salt de la Guineu i Cal Camadall.

Depassem un trencall i la pista ascendeix gradualment fins al collet de la Plana Catecu. Penetrem en el sot del torrent de Vallespinosa i baixarem fent una llarga marrada. Ara un camí ample puja per l'altra riba, aviat es farà esborradís, que munta de valent fins al collet del castell de Saburella. Un corriol ens porta a les tres torres. Retornem al coll i prenem la pujada del camí que amunt s'enfila cap les alçades de la serra de Selmella. Trobem la pista que mena a Vallespinosa.

Per terreny d'argila de to rogenc ens atansem, direcció nord, a la colladeta de les Agulles de Saburella. Però cal seguir l'escensió vers Salmella deixant a la dreta la pista que davalla cap a Vallespinosa, i ens espera un altipla conegut com la Plana Guixera. A partir de la plana el camí flanqueja el Puig Cristià pel vessant a migjorn i ens dirigim a ponent cap al castell de Selmella.

El camí de Vallespinosa per la serra Morena surt del collet de la bassa. Cal refer un curt tros del camí de la plana Guixera fins a la part superior d'uns camps. Prendrem la direcció nord, creuarem unes feixes de conreu i vers la clotada del Magí. Aquí entronquem amb el Sender GR-7 que ens menarà a Vallespinosa. Cal visitar la font del poble enmig d'un tou d'alzines.

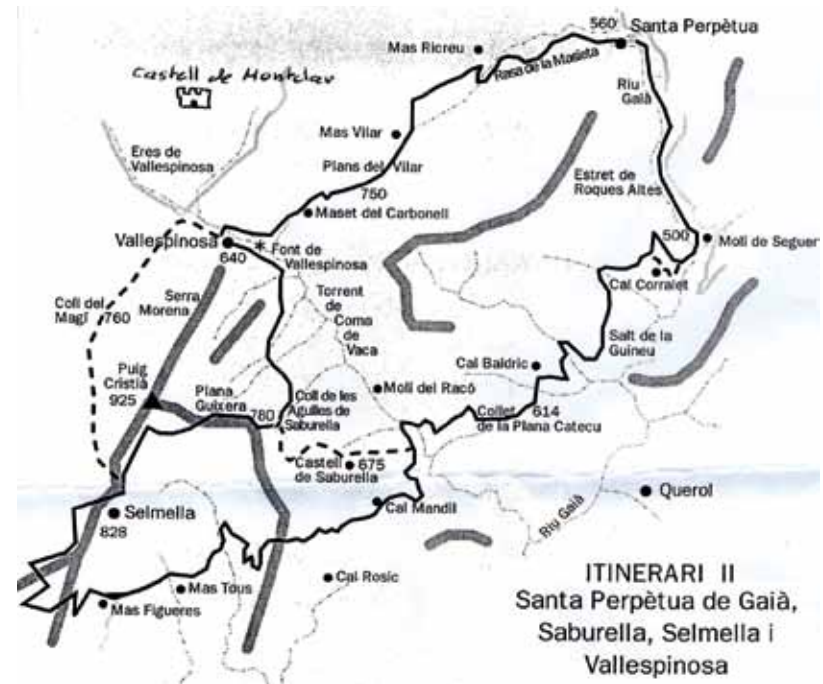
El camí de Vallespinosa per la serra Morena surt del collet de la bassa. Cal refer un curt tros del camí de la plana Guixera fins a la part superior d'uns camps. Prendrem la direcció nord, creuarem unes feixes de conreu i vers la clotada del Magí. Aquí entronquem amb el Sender GR-7 que ens menarà a Vallespinosa. Cal visitar la font del poble enmig d'un tou d'alzines.

Gorgs d'el Gaià

El retorn és pels plans del Vilar i davallada vers el NE. Deixem l'ample camí GR-7 que se'n va cap a Pontils, i per la dreta prenem un ramal que segueix un comellar, un planell de pineda nua. Caldrà deixar a la

dreta el camí més ample que flanqueja pel vessant obac del riu Gaià i prendre un sender davalladís prop del llit de la torrentera, anomenada la rasa de la Masieta. En un colze del camí, entre les capçades d'alzines, apareix la torre del castell de Santa Perpètua, a l'altra riba del riu Gaià. A gual cal travessar el torrent, i fi del recorregut.

Temps de l'itinerari (en minuts):

Santa Perpètua de Gaià	00	Coll de les Agulles de Saburella	15
Molí de Seguer	30	Selmella	30
Cal Corralet	10	Coll del Magí	30
Mas Baldric	40	Vallespinosa	25
Collet de la Plana Catecu	10	Mas Vilar	45
Castell de Saburella	35	Sta. Perpètua de Gaià	40

Temps total: 5:10 hores

Desnivell aproximat: 500 m.

Eduard Mitjà, vocal

Pels voltants del llac de Banyoles (9 gener 2013)

Recorregut a peu senyalitzat com a ruta 3 dels itineraris per l'espai natural i que comença a l'església de Santa Maria de Porqueres, l'exemple més important del romànic a la comarca. A continuació, voltant l'Estany de Banyoles, s'arriba a les llacunes de Can Morgat. Seguidament el camí s'enfila direcció als turons per pujar al Puig Clarà. Des de dalt, a 315 metres d'altura, hi ha un mirador des d'on observar l'Estany de Banyoles i la ciutat. No obstant el dia fred i boirós ens priva de les vistes que esperàvem tenir.

1. Turó de Porqueres (0h 00min)

Aquí es pot visitar l'església romànica de Santa Maria de Porqueres (s. XII) i el comunidor (s. XVII-XVIII) des d'on es demanava protecció contra les tempestes i es foragitaven els mals esperits. L'ocupació humana del turó és molt antiga i s'hi troben restes des de l'època dels ibers.

Santa Maria de Porqueres

Tornem al peu del turó per continuar l'itinerari marcat, per un camí ample que serpenteja entre els camps i l'estany des d'on podeu sentir les olors sulfuroses de la Font Pudenta de Santa Maria. Continuem l'itinerari senyalitzat fins als peus del turó de can Morgat.

2. Estanyol Nou (0h 15min)

En aquest lloc trobem una zona d'estanyols: l'estanyol Nou, el més recent, es va formar el 1978; l'estanyol de can Sisó o Vermell, que a vegades agafa aquest color per les poblacions bacterianes que hi viuen; i el brollador de la riera del Castellar.

3. Can Morgat i les llacunes de Can Morgat (0h 30min)

El mas de Can Morgat, enfilat al turó, ens recorda la llegenda que dona una explicació tradicional de l'origen de l'estany ("Morgat! Morgat! vés-te'n a casa o seràs negat!"). A la riera del mateix nom, que porta aigua tot l'any gràcies a unes surgències subterrànies, s'hi han refugiat els últims peixos autòctons de la zona lacustre: el barb de muntanya i la bagra.

Un projecte Life-Natura de la UE va permetre, entre 2005 i 2007, construir diverses llacunes al pla de Can Morgat. Són bons exemples de recuperació de zones humides, que antigament eren dessecades per incrementar la superfície agrícola i actualment permeten millorar el paisatge i augmentar la biodiversitat de l'entorn de l'estany. A la llacuna d'en Margarit es pot observar la fauna aquàtica des d'un aguait. A continuació, en direcció al puig Clarà, passeu pel costat mateix de la llacuna de l'Aulina. A partir d'aquí el camí comença a enfilarse cap als turons.

Vista del llac

4. Puig Clarà (1h 20min)

A mida que anem pujant, ens endinsem en unes pinedes mediterrànies. És un ambient sensible al foc, que va cremar la part més alta del puig l'estiu de 2001. En l'últim tram de l'ascensió es pot observar la lenta recuperació de la vegetació, formada per brolles i matollars, mentre fem la volta al cim i encarem l'ascensió final pel seu vessant septentrional.

El puig Clarà (315 m) ofereix una vista atípica de l'estany i el seu entorn. En primer terme, cap a llevant, es veuen les llacunes de can Morgat i el mosaic rural de camps i turons de Porqueres. Més enllà, la depressió de l'estany i la ciutat de Banyoles, el pla de Martís i, en dies clars, la plana de l'Empordà fins al Montgrí i el mar, les Gavarres, les Alberes, la serra de Roda i el Pení. Pel nord i cap a ponent, les muntanyes de l'Alta Garrotxa i del Pirineu Oriental i els cims més propers de la Serralada Transversal, amb la serra i l'ermita de Sant Patllari en un primer pla.

Reulem fins al camí principal i seguim els senyals de l'itinerari per baixar cap a la riera del Castellar i els Tenyers.

5. Els Tenyers (1h 50min)

Entre el turó del Castell i el Frigolet passem pel paratge dels Tenyers, una enclotada humida amb vegetació d'aiguamoixos i jonqueres. Abans d'arribar al camí asfaltat trobem, a mà dreta, una petita construcció d'on raja la font ferruginosa del Castell.

6. Hort del Castell (1h 55min)

Després d'un petit tram d'asfalt agafem un camí nou, paral·lel a la riera dels Tenyers, que ens porta a través de l'Hort del Castell fins al final de l'itinerari. En aquest últim tram de la ruta podem veure a mà dreta, darrere els arbres del bosc de ribera, un dels canyissars que es troba permanentment inundat.

Informació de la web de l'oficina de turisme de Banyoles:

www.banyoles.cat/turisme

Pau Manzanal, vocal

Els set turons (i mig) de la ciutat de Barcelona

(2) Turó del Putget

Uns mots de l'escriptora Mercè Rodoreda en el seu moment veïna del Turó del Putget: Vaig néixer en un carrer de quatre casetes on tot eren jardins. Des de l'any 2008 aquestes paraules impreses en un plafó, ens donen la benvinguda als Jardins que porten el seu nom; són el preàmbul del contigu Parc del Turó del Putget, davant de l'accés del carrer de Ferran Puig. Situats a l'avinguda de la República Argentina, a l'alçada del viaducte de Vallcarca, en la part baixa d'aquesta enfront del número 104, es troba un aflorament de substrat geològic de Barcelona.

És tracta d'un tall de roca viva, descoberta a l'edificar hi fa pocs anys un bloc d'habitatges a l'indret. Per a facilitar-ne l'observació s'expliquen mitjançant cartells informatius les característiques del talús, format per materials de l'edat paleozoica (420 - 400 milions d'anys); tant del tall de detall com del general del pla urbà. Hi ha altres accessos als carrers de Marmellà (sector de Craywinckel) i el principal de Manacor (banda General Mitre).

Camins de l'espai central

Els Jardins Turó del Putget foren inaugurats el 1970 i ampliat el 2010, en total unes 5,2 ha de zones enjardinades i àrees boscoses. Estan urbanitzats en la seva totalitat, és el segon de Sant Gervasi proper a Gràcia i del Turó de la Creueta del Coll. Té 178 m. d'alçada, 57 m. més que el de Monterols i pràcticament la mateixa de Montjuïc. Ocupa totes les vessants de la muntanya, excepte el peu de la cara nord molt edificat des d'antic, de la finca Torre Espanya propietat de la família Morató, que s'hi allotjaren a partir del 1870 i on posteriorment, en els seus camps va haver hi una pedrera, en explotació fins el primer terç del segle XX.

És un espai verd de marcada inclinació i vegetació esponerosa. Nombrosos camins pavimentats amb macadam faciliten el passeig, travessant una orografia accidentada i que menen suaument cap al cim; hi ha més rampes que escales i nombroses placetes d'estar al final de

Àrea de picnic al cim

cada trajecte equipades amb bancs que faciliten el repòs. Dalt el cim, trobarem una esplanada des d'on es gaudeix d'una bona i panoràmica visió als quatre vents; les millors vistes són les de Collserola. Aquí es disposa d'una agradable zona de pícnic amb diverses taules sota l'ombra d'arbres.

Els jardins superiors són boscosos; hi predominen els pins, garrofers i cedres, les oliveres i alzines entre plantes arbustives mediterrànies. En un dels costats, hi tenim un observatori geodèsic i estació meteorològica municipal dins un indecorós barracó prefabricat. L'enjardinament de les zones baixes té un caràcter més urbà, de vegetació ornamental molt variada de planta vivaç i flor de temporada, formant parterres de rocalles amb margallons i iuques enmig de mimoses, àlbers, mèlies, acàcies i falsos pebrers. A les àrees de descans hi destaquen conjunts de lledoners, tipuanes, sòfores i xiprers, entre d'altres.

En l'apartat constructiu només destaca un treballat paviment fet de lloses de pedra que forma composicions ornamentals, en diferents tonalitats grises, que cobreix la petita plaça d'accés del carrer de Manacor. La personalitat d'aquests jardins rau en que estan íntegrament tancats al bell mig dels tranquils barris del Putget i El Farró. En definitiva, solitud en tots els seus racons on tindrem la sensació d'estar lluny de la ciutat.

Josep-Maria Llorens (gener 2013)

Han col·laborat: Josep-Maria Llorens, Patricia Rovira, Ester Blanch, Jordi Mas, Antoni Alcalà, Jaume L. Guasch, Eduard Mitjà, Pau Manzanal, Conxita Sauret

